

Így fogadták a jótékonyági akciót Monoron

Hatvan ember dolgozott önkéntesként képt napot a monori cigánytelepen, ahol hét éve zajlik a Máltai Szeretetszolgálat rehabilitációs modellkísérlete. A nagyszabású jótékonyági akciót megvalósító szoftverfejlesztő cég saját forrásaiból vásárolta meg a felújításhoz szükséges anyagokat, majd újjá varázsolták a közösségi fürdőt, a közösségi programok helyszínéként ismert hangárban a tantermet, és kicseréltek minden betört ablakot. A telepen dolgozók így élték meg az eseményeket.

A szervezés már novemberben elkezdődött, a különböző projektek vezetői többször is kint voltak a telepen, hogy mindent pontosan felmérjenek és megtervezzenek, hogy azon a két napon már minden készen legyen, és hatvan ember értelmesen, szervezeten legyen képes dolgozni. Én is szerettem volna minél többet kihozni ebből a lehetőségből, hogy a csapat minél több dolgot fejezhessen be, nekik is minél nagyobb és látványosabb legyen a végeredmény és az élmény. Így már január elejétől nekikezdünk a konkrét előkészítő munkáknak. Több mint tizenöt telepi embernek sikerült így kisebb nagyobb munkákat adni, ami ilyenkor januárban, karácsony után nagyon jól jön a családoknak. Igyekeztünk minél több embert alkalmazni, akár csak egy napra is, hogy minél többen sorra kerüljenek. A munkákat Vidák Robi, a telep egyik kőművese vezette, percenként szaladt egyik helyről a másikra, hogy jól haladjon minden. A keze alól gyönyörű, precíz munka került ki! A csapatunkból a kollégák is kivették a részüket, Csoki és Zsolti végig dolgoztak a többiekkel.

A hatvan ember négy csapatra oszlott, az első a Hangárban a tantermünket újította fel, a második a közösségi fürdőt és a környékét varázsoltá újjá, a harmadik csapat a telep összes betört, bedeszkázott és benejlonozott ablakát pótolta ki hőszigetelt polikarbonátra, a negyedik pedig az egész napos ellátásért volt felelős.

A tantermünkbe régen szerettünk volna padlószigetelést, de a magas költségek miatt eddig mindig kimaradt a felújításokból. Mivel csak egy szerelőbeton volt eddig, telente sütött a hideg alulról, amit még vastag zoknin és bakancson keresztül is éreztünk, nemhogy a gyerekek, akik sokszor télen is egy szál gumipapucsban jönnek tanulni, jobb eset az, ha legalább zoknijuk van... Sajnos nem ritka a lilára fagyott lábacska errefelé. De most már! Robi és a telepiek leszigetelték az egész tantermet, a szigetelés fölé új beton réteg került, erre parkettázott a Prezi csapata! Egy adományból nem régen kaptunk két zsák meleg papucsot, így minden gyerek cipőt válthat. A falakat az első nap késő estig glettelte a programozó csapat, aztán egész éjjel hőlégbefúvóval szárítottuk, hogy másnap már festeni lehessen rá. Az egész éjszakás őrzést és palack-cseréket Jolika családja vállalta be, Sésa (Joli ura) a fürdőnél vigyázott két éjszakán keresztül, Gábor pedig a Hangárban figyelt a gázra. Másnap az egész tanterem vidám, meleg napsárga színt kapott. A radiátorok köré hőtartó gumi lapok kerültek, amire azóta Eszter és Elvira a gyerekek rajzait tűzheti fel.

Kihasználtam a lehetőséget, és a maradék cementből kis járdát készítettünk Robival a Hangár köré, így végre szárazlábbal is megközelíthetők vagyunk! :)

A közösségi fürdőt sokszor napi 150-200 ember is használja a telepről, így az évek sora hagyott egy kis nyomot rajta. Robi itt is előredolgozott, az egész fürdőt újraglettelte és kijavítgatta, hogy a csapat be tudja majd fejezni két nap alatt. Egy másik csapat Csoki vezetésével a fürdő telkét takarította ki. Itt áll a telep egyetlen konténere is, eddig mindig egyszerűen csak középre rakták le. Így, ha olyan hozott szemetet, például gyerekek, aki nem tudta a talicskát felemelni, csak mellé öntötte a szemetet, így mindig másnak kellett belapátolnia. Kitaláltuk, hogy a fürdő melletti részből kiásunk egy konténernyi helyet, így már fölülről lehet a szemetet beönteni, nem hordja a szél szanaszét a nejlonokat, és a kutyák sem szedik szét a szemetet. Az egész terület köré új kerítést építettünk, hogy így vessünk gátat a telepen kívüli, illegális személtalrálásnak. Az előkészített kerítés oszlopokra a telepiek és a Prezi-csapat együttes munkával rakta fel a hálót.

A fürdő központi hely a telep szempontjából, jövet-menet mindenki szeret megállni itt kicsit beszélgetni, pletykálkodni. Szeretnénk ide egy tűzrakó helyet, egy beton pingpongasztalt, és ha lehetőségünk lesz, szeretnénk a kicsike sportpályánkat meghosszabbítani, hogy a telepi focicsapataink itt edzhessenek.

A harmadik csapattól szintén nagyon szép ajándékot kapott a telep. Az egész Tabánt körbejárták, és minden hiányzó ablakot polikarbonátra pótoltak. Egy-egy üvegtábla olyan nagy kiadás egy-egy család számára, hogy a kevés jövedelempótlóból vagy alkalmi munkából már nemigen telik rá. Így viszont újra fény árad be a kis házikókba! :)

A telepiek közül több mint harmincan csatlakoztak a két nap során a munkákhoz, így szinte minden nagycsaládból részt vett valaki ebben a csodában! Jó volt látni, hogy Csoki focicsapata milyen lelkesedéssel vetette be magát a munkákba, és nyomta keményen egész nap. Hatalmas dolog, hogy ezek a srácok, akik eddig bizony nem mindig a jóban tűntek ki, Csoki keze alatt hogyan változtak meg egy félév alatt!

Ez a két nap (két hét) megmutatta, hogy egy közös ügyért hogy tud összefogni a telep egy idegen csapattal, és együtt egy ekkorát előrelépni. Ezúton is szeretném megköszönni a Prezi csapatának ezt a csodálatos két napot!

Szeretném még megköszönni a Kossuth Lajos Általános Iskolának, hogy erre az éjszakára szállást kaptunk a tornatermükben!

Szerettem volna, ha a többiek is leírhatnák nekik mit jelentett ez a két nap és az azt megelőző két hét. Nem mindenki szeret írni a csapatból, úgyhogy végül leültem mindenkit magam mellé, és megkértem, hogy mesélje el, mintha a barátjának vagy egy családtagjának számolna be a két napról. Azt gondoltam, hogy majd átírom a lejegyzett beszélgetéseket, de visszaolvasva úgy döntöttem, hogy inkább egy az egyben, szó szerint hagyom, hátha másoknak is átjön valami abból a kötetlen vidámságból, ami a napjainkat jellemzi Monoron egy nagyon jó csapatban! Lehet, hogy néha hiányzik egy mondat fele, amikor nevetés szakította meg, vagy nyelvtanilag kicsit sántít, lehet, hogy a stílus nem írásba való és néha a gondolatok csaponganak, én mégis így szeretném most hagyni.

Éva, a szenvedélybeteg ellátónk vezetője

25 liter székelkáposztát főztem a telepi dolgozó embereknek, amit aztán együtt ettünk meg. A negyedik nap már kérdezték, hogy nincs-e valami más is. (Nevet) Olyan kicsit otthonos volt, jó volt velük elbeszélgetni. Még az is bejött, aki nem is dolgozott aznap, hogy káposztát szeretne enni. Mindenki azt mondja, hogy nem szeretnek dolgozni, de mindenki beállt dolgozni a közösségért, és főleg a fiatalok is, csak emberi módon kell velük is bánni. Szuper összefogás jött itt létre. Sorban álltak, hogy szeretnének ők is dolgozni egy-egy napot.

Jamaicai srác megkérdezett, hogy megkóstolnám-e a török kávéját. Nem nagyon kávézok, de elfogadtam. Majd kiugrott a szívem. Ott röhögött rajtam, amikor mondtam, hogy jajajajj.

Jó volt látni ennyi fiatal embert, hogy nem a szórakozást választották, hanem a segítséget.

Az este meghívtak minket a szállásukra, ők főztek vacsorát, a végén még egyet borozgattunk is! Két srác, Zoli és Kassus még visszaszaladt a végén hogy egy puszit adjon nekem az egésznapos teáért és kávéért! Csak jókat és szépeket tudok róluk mondani! Emberfeletti munkájukat nagyon szépen köszönjük!

Joli, a közösségi fürdőnk vezetője,

Mikor megjelentek és csinálták nem hittem, hogy ez a csoda lesz belőle! Ledöbbsentem, hogy külföldi tanult emberek hajlandóak voltak ilyen munkát elvégezni! Az egészség úgy fogták fel, hogy mondjam neked, mintha itt laktak volna, közben kézzel-lábbal magyarázták, hogy mi kell nekik. Az egyik kapával rajzolta nekünk a földre, hogy honnan jöttek és mivel dolgoznak. Mint a napocska olyan címerük, vagy mi, a logójuk a vállalatuknak. Még arra is gondjuk volt, hogy a csecsemőknek külön fürdetőt csináljanak. Olyan összefogásról tettek tanulságot, amit én csak csodálok! Jól összekovácsolt minket erre a két napra.

Mai napig is, amikor belépek a felújított fürdőbe, nagy hálával gondolok rájuk. Még a legkisebb gyerek is figyel, hogy csukja be most már a kaput, mert még szép új. Jobban megbecsülik most ezeket a dolgokat, hogy ők is részt vettek benne, mint amikor annak idején a hivatal építette meg a pályázatból. Hogy amikor mondják a gyerekek, akik együtt dolgoztak, hogy Jolika néni én is milyen szépen megcsináltam! És mondom, hogy tényleg szép lett, pedig sok gyerek még nem fogott eddig ecsetet meg glettvasat a kezében.

Az este most például éjfélig ott fociztak, hiába a sár, de legalább nincs már szemét, miután a teljes fürdő környékét együtt kitakarítottuk. A hatás olyan, hogy még az én uramra is hatott, azóta a mi házunk környékét is fel akarja újítani.

Misi (Joli fia, állandó segítője a hangárnak)

Hát figyelj, volt itt egy Maria nevű lány, aki chilei volt, és a Csövéssel rögtön összespannoltunk vele. Kérdeztük, hogy segíthetünk-e és egyből a kezünkbe adott egy hogyishívják már, izét, tudod, egy ilyen festőruhát. Ilyen kezelábas fehér cucc. Aszt segítettünk, először persze elkezdtek meginni a teájukat, és egy jó szendvicset, aztán kezünkbe vettük a csiszolópapírt és mi csiszoltuk a glettelést. Utána szólt egy holland csávó, õõ srác, azt mondjad inkább (röhög mellettem), meg volt egy másik szöke lány aki meg tolmácsolt. Az volt a feladat, hogy segítsünk szemetet szedni meg taligázni. De észrevettem, hogy a holland csávó, látszik, hogy a lapát nem való a kezébe. Fényképezkedtünk egy kínai csávóval is, elneveztük Jackie Channek. Besegítettünk a festésben, eltakarítottuk az udvart. Azt elmondjam még, hogy..., úgy volt, hogy izé, tényleg vicces volt, mikor megtelt egy taliga szemét mindenki feltölt egyet, amikor meg a holland jött majdnem elesett a lejtőn, végül Apu segített neki. Megtanítottuk nekik, hogy lapát, meg hogy szeretlek, meg ásó, seprő, majdnem hogy tudnak már magyarul! A legviccesebb még is az volt, mikor Jackie Chan pózban fényképezkedtünk a kínaival én meg a Karcsi (Csövi).

Eszter (tanodai segítőnk)

Nagyon nagyon jó volt. Fantasztikus volt. A felesük odajön hozzám, hogy menjek el velük a boltba, mert kellett nekik még szerszám. Érted, hozzám. Külön megkérdezték, hogy mit szeretnék a tanodába, hogy hova kerüljenek a fekete táblák oldalt a tanteremben. (Speciális fekete gumi lapokat kaptunk a Hangár falára, ami tartja a hőt, és emellett a gyerekek rajzai és a tananyag is kitévezhető rá.) Olyan közvetlenek voltak, kérdeztem, hogy beállhatok e glettelni, Zoli fordított. Úgy hívtak, hogy a festő felesége, mert a férjem festő-mázoló. Nagyon fainak voltak! Otthon meséltem a férjemnek, hogy én komoly megmozdulást láttam a Tabánban, az összefogás volt a lényeg az egészben.

Elvira (tanodai segítőnk)

Én ide születtem a telepre, és láttam milyen volt még annak idején, amikor még minden sárban úszott, ahhoz képest rengeteg változás volt azóta is, meg ezen a két héten még szépültünk egyet. Az angolok ahogy dolgoztak szuper volt, hogy két nap alatt mi mindent befejezték velünk. Tök izgalmas volt, hogy milyen szervezettek voltak, milyen jól beosztották ezt a két napot! Olyan jó volt hallgatni, ahogy angolul beszélgettek egymással, nagy álmom hogy nemsokára nyelvizsgát csináljak. Élmény volt, hogy angolul kértek egy szerszámot vagy kukászsákot, én meg tudtam angolul válaszolni. Volt egy amerikai angol is, aki megdicsérte Csokit a foci miatt, mert látta a kupáinkat a szekrény tetején. Csoki kicsit leblokkolt, én meg tudtam válaszolni helyette! Ez a két napos összhangot tök jó volt látni, ahogy minden meg volt szervezve, és ennyi mindent be tudtuk fejezni velük.

Zsolti, program-koordinátor

A telepen nem csak a 2nap alatt lezajlott HATALMAS változás ment szenzáció számba, hanem a 60 szorgalmas ember nyelvi, nemzeti, sokszínűsége is. A csapat több mint fele csak angolul beszélt, és áradt róluk egy fajta külföldi gondtalan, vidám, ám ugyanakkor valami együtt érző, empatikus életszemlélet. Viszonylag hamar, és könnyen megbarátkozott velük a telep, és Ők is a telepeikkel. Natika, (10 éves) tátott szájal, furcsán félre vont szemöldökkel figyelte amint a Prezis srácok angolul beszéltek át a munkafolyamatokat. Majd hirtelen oda lépett hozzám és sajnálkozóan megjegyezte: "Íjjá... figyed má' Zsolti , amazoknak az embereknek elromlott a szája...!!! ,

Az egyik csapat, a telep széljárta vakablakainak cseréjét tűzte ki célul, strapabíró hőszigetelt, átlátszó polikarbonátra. Megjelentünk hárman-négyen, bekopogtunk, hogy lemérhetjük-e az ablakokat, majd kb. 1 órán belül már kész is volt az új, kulturált hőszigetelt, immár átlátszó ablak. A telepiek nem győztek hüledezni, no meg hálálkodni, hogy semmi kérelem, bizottsági ülés, ügyintézési idő, meg majd a jövő hónapban..., hanem egyből all a minute neki álltunk és együtt megcsináltuk.

Volt a csapatban egy kínai srác, akinek a háta mögött a telepiek elkezdtek susmorogni, hogy tök úgy néz ki, mint a TV-ben a Jackie Chan. A srác ezt meghallotta és valahogy összeállt neki a kép, hogy egy karate akció hősnek gondolják, majd a következő pillanatban már a gyerekeinkkel karate mozdulatokat utánoztak, és közösen fotózkodtak különböző pózokban. Mindenki jókat derült rajtuk, sőt a srácnak annyira megtetszett az új neve hogy attól kezdve Chennek hívatta magát a kollégáival is. Másnap feltámadt a szél, és egy fura rabló maszknak kinéző sapka szerűséget viselt, így aznap ő lett a telep nindzsája...

Volt egy másik fura szerzet is a csapatban. Az egyik fiút olyannyira szerette az Isten, hogy valahogy 3 embernyi magasságot kapott

tőle... Nem túlzok kb.: 220 centire magasodott ki a cigánytelepből. Messziről lehetett látni (Őt is) hogy, a telepiek olykor- olykor kis csapatokba verődve hosszú percekgig csodálkoztak a hosszú kezén és lábán, figyelték a mozgását, elemezték a járását...

Az emlegetett csodás két napon, illetve az azt megelőző két héten a szociálismunkás csapatunk át változott kubikussá, kőművessé, segédmunkássá. A Prezi csapatnak érkezésekor ezek mellett két napra non-stop, fordítókká is avanszálódtunk. Az egyik angol sráccal a két napra teljesen összenőtt két telepi srác a Viktor, és a Zsoltika. Ez a két srác nem a telep legfinomabb úriemberei közé tartozik, és kicsit be is voltam tojva, hogy ki tart e két napig ez a hirtelen rokonszenv. De ebben a két napban alig győztem fordítani nekik, annyi kérdésük volt egymáshoz, dióhéjban, hogy milyenek az amerikai hétköznapok, kontra milyenek a cigánytelepi hétköznapok. A második nap végén az amerikai srác a telepen viselt (tök jó) cuccait neki adta ezeknek a természetben hozzá hasonló srácoknak emlékül, hogy mikor felveszik, majd gondoljanak rá, mert Ő sem felejtí ezt az élményt.

A második nap végére már mindenki jól elfáradt, és a közösségi fürdő kerítés drótja nagyon nehézkesen, és lassan haladt az elkészülés útján. Miután minden csapat végzett a saját projektével, egy 60fős brigáddá alakult át a Prezi, ami kiegészült egy kb 30 fős telepi önkéntes csapattal, és így majdnem 100 an egyszerre alig fél óra alatt befejeztük a majd 150 méternyi kerítést. Az elcsigázott csapat valami féle tömeg pszichózis hatására, és egy hatalmas hajrával megmutatta, hogy, ha elég sokan összefogva ugyanazt akarjuk, akkor nincs lehetetlen!

Már majdnem mindennel készen voltunk, mikor a fürdőhöz begurult a postás, és köszönés helyet csak annyit mondott: VÁÁÁÓÓÓÓ!!! Kihúztam magam, majd nagy büszkén azt kérdeztem, hogy: Na, hogy tetszik a fürdő??? A fürdő? Viccelsz, már a saroktól látszik a változás, az egész utcakép változott meg!!...

A szerzők:

Bátki Márton – program koordinátor

Oláh Zsolt – program koordinátor

Dobos Éva – szenvedélybetegek közösségi ellátója

Bán Kata – szociális iroda vezető

Maka István "Csoki" – tanoda vezető

Balogh Attiláné Eszter – tanodai segítő

Sörös Elvira – tanodai segítő

Oláh Józsefné Jolika – közösségi fürdő vezető

[A Prezi nevű cég vezetője ezt mondta akciójokról a maltai.hu-nak](#)